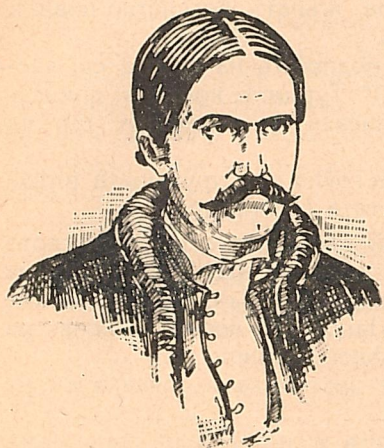

БАЧО КИРО

Роденъ е въ Бѣла Черква. Отъ 7 годишна възраст остава сиракъ. Редъ години е пасалъ говедата, срѣдъ които се училъ самъ да чете и пише. Неговата любознателностъ му дава възможностъ да се самообразова и да стане учителъ. Той се увлича отъ поезията и самъ пише стихове. Предприема пътешествие дори вънъ отъ турската империя. Като четникъ въ попъ

Харитоновата чета, той се спасява отъ обсадилитѣ Дръновския манастиръ турски войски. После турцитѣ го хващатъ, съдятъ го въ Търново и на 28 май 1867 година го обесватъ.

ЧЕТАТА НА ХАДЖИ ДИМИТРА И СТ. КАРАДЖА

II. Първа битка

Щомъ излѣзохме отъ ладията, Караджата спустна въ ржката на гърка нѣколко жълтици и го изпрати да си върви. Знаменосецътъ ни Димитъръ Заралията, който познаваше най-добре тѣзи мѣста, развѣ знамето и ни поведе напредъ покрай Вадимското блато. Поехме по единъ доста широкъ пътъ, който скоро се изгуби. Следъ като се лутахме доста, нагазихме въ трѣстиката на блатото и после излѣзохме на суха земя.

Отъ лутането се изморихме доста и седнахме да починемъ. Потеглихме наново по месечина. Мнозина отъ момчетата запѣха, макаръ войводитѣ да не позволяваха това.

На разсъмване стигнахме телеграфната жица, която свързва Свищовъ съ Русе. Бързо повалихме нѣколко стълба и скъсахме телеграфа.

Съмна се. Бѣше недѣля, 19 юлий. Наблизо имаше ливади, гдето косѣха четирма души турци. Щомъ ни видѣха, търтиха да бѣгатъ. Нѣкои отъ момчетата искаха да имъ стрелятъ, но войводитѣ не позволиха, защото не бивало да нападаме мирнитѣ хора, па били тѣ и турци.